

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni Presbytero. 100.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Maroni Presbytero. 100.

Non iis, qui iniuriam accipiunt, optime vir, sed iis, qui inferunt, periculū omne impendet: eosque trepidare atque contremiscere oportet. Quod si ita est, iniuriam perpeti malum non est, sed eam inferre, nec illatas iniurias perferre scire.

Eidem. 101.

Rectè à quodam externorum hominū dictum est, turpe ac probrosum non esse paupertate laborare, verūm paupertatem forti animo minimè ferre. Quamobrem si hoc ille quoque rectè ac præclare existimavit, ex inopia pudore ne afficiamur, imò ne probro quidem eam ducamus, verūm ad vitium hūc metum transferamus.

Theodoro Scholastico. 102.

Quandoquidem multos probos viros laudibus effere, Fortunæ quoque mentionem fecisti, lubens ex te quærerè, quoniam pacto ambō hæc in vnum conuenire queant. Siquidem laudatio ad voluntatē spectat: fortuna verò probum virum laudari non permittit, quin autem felix ac fortunatus prædicetur, minimè prohibet, Permultum enim, etiam de vestra sententia, qui Gentilium religionem colitis, inter felicitatis prædicationem & laudationem est discriminis. Illa quippe à fortuna hæc à voluntate animique inductione oritur. Scribas igitur ad me velim, vir erudite, quoniam pacto ei, cuius laudes prædicantur, fortunæ sermo cōueniat, aut quoniam modo ei, qui fortunæ beneficio, vt dicitis talis extitit, laudatio congruat. Alterum enim aduersus alterū pugnat. Nam si minimè sponte talis est, ne laudetur: si autem sponte, nullus fortunæ sic locus. Si trophæum statuit, præconis voce celebratur: si autem fortuna hoc præstitit, laudem consequatur. Si dimicauit, corona donetur: si autem non pugnavit, ne laudetur.

Μάρωνι πρεσβυτέρω. ρ.

Οὐ τοῖς ἀδικουμένοις, ὡ βέλτεροι, ἀλλὰ τοῖς ἀδικούσιν ἐπιχρήματα ὁ κίνδυνος ἄπας. οὐς καὶ ἀγωνίαν καὶ πένθειν δίδωμι. εἰ δὲ ταῦτα ἕπασ' ἐχέῃ, οὐ τὸ ἀδικεῖσθαι κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀδικεῖν, καὶ τὸ μὴ εἰδέναι φέρει ἀδικεῖσθαι.

Τῷ αὐτῷ. ρα.

Ἐῖρηται χαλῶς πνί τῆς ἕξωτης, ἢ τὸ πένθειν ἐπονειδίζον, ἀλλὰ τὸ μὴ φέρειν εὐγενῶς τὴν πενίαν. εἰ ποῖνω κακείνω τὸ εὖ καὶ χαλῶς ἐδοξε, ἐπὶ πένθει μὴ ἀσχυρώμεθα, ἀλλὰ μὴδ' ὀνειδος ταύτῃ ἠρώμεθα, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακίῳ μεταεὐγκωμῶν τούτοις τὴν βόρον.

Θεοδώρῳ σχολαστικῷ. ρβ.

Ἐπειδὴ πολλοὶς τῆς ἀγαθῆς ἀνδρῶν ἐγκωμιάζων, καὶ τύχης μέμνηται, ἡδέως ἂν σε ποθοῦμι, πᾶσι δὲ ἴσον τε ἀμφοτέρω συνελθεῖν. ὁ μὲν γὰρ ἐπάμνος πᾶσι τῶν πρᾶξεων βλέπει. ἡ δὲ τύχη ἐγκωμιάζεται μὴ τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἐπιτρέπει. μακαρίζεται δὲ, οὐ καλῶς. πᾶμπολυ γὰρ καὶ κατ' ἡμᾶς τοῖς τὰ ἑλλήνων πρᾶξεσσιν, μακαρισμὸς ἐπάμνος διεκλύομεν. ὁ μὲν γὰρ ἐκ τῆς τύχης, ὁ δὲ ἐκ τῆς πρᾶξεως πικτεται. χεῖρον ποιηροῦ μοι, ὡ σοφῆ, πᾶσι τῶν ἐπάμνων μὴ ὁ τῆς τύχης ἀρμύθη λόγος. ἢ πᾶσι τὰ ὑπὸ τῆς τύχης ποιεῖται, ὡς φατέρι γενόμενα ἐγκωμιοῦν πρέπει. θάπερον γὰρ θατέρον μάχεται. εἰ μὲν γὰρ ἀπὸ ποιούτος ἐστὶ, μὴ ἐπαμείδω. εἰ δ' ἐκ τῆς τύχης χεῖρον μὴ ἐχέτω. εἰ πρόπανοι ἐπῆσε, καὶ ἀνακρυψέτω. εἰ δὲ ἡ τύχη τῆτο κατάρθωσεν, μὴ σπολαεῖται ἐπάμνων. εἰ ἠγωνίαστο, σφρανοῦσθαι. εἰ δὲ οὐκ ἠγωνίαστο, μὴ ἐπαμείδω.

Ἐρμολ.